

Toda vse to ni ničesar pomagalo. Vlada je 30. decembra leta 1849. imenovala dr. Krainca za »docenta avstr. civilnega prava v slovenskem jeziku« na graškem vseučilišču in tako v Gradec preložila slovenska pravoslovna predavanja.

Iz pravosodne prakse.

Civilno pravo.

a) Ugotovitvena tožba, ali tožba na pripoznanje? Kazen zavoljo nagajivosti.

C. kr. okrajno sodišče v Ljubljani je z razsodbo z dne 8. julija 1901 opr. št. C III 119/1-9 po tožbenem zahtevku razsodilo, da je toženec France K. dolžan pripoznati, da je med njim in Janezom H., oskrbovancem tožnika, sklenjena kupna pogodba . . . . neveljavna, ter je v razlogih poleg drugega navedlo, da je navzlic oporekanju toženca pravna korist tožnikova pri tem, da se pravno razmerje takoj ugotovi, utemeljena, ker hoče tožnik pozneje zahtevati od toženca prodane mu reči nazaj.

C. kr. deželno prizivno sodišče v Ljubljani je z razsodbo z dne 23. avgusta 1901 opr. št. Bc III 119/1-1 priziv toženčev zavrglo in potrdilo razsodbo prve stopinje.

Razlogi.

Toženec na razpravi pred prvim sodnikom sploh ni ugovarjal, da tožnik nima pravne koristi pri tem, da se takoj s sodno odločbo ugotovi neveljavnost kupne, med Janezom H. in njim sklenjene pogodbe. Ne glede na to je pa sploh pravno pomotno njegovo, v prizivu zastopano mnenje, da gre v le-tem slučaju za »ugotovitveno tožbo« po smislu §-a 228 c. pr. r. in da je treba dokazati pogoje za tako tožbo.

Bistveni znak ugotovitvene tožbe v smislu §-a 228 c. pr. r. je, da se z njo zahteva od sodišča zgol ugotovitev obstoja ali neobstoja pravnega razmerja ali pravice, da se pa od nasprotne stranke dalje ne zahteva ničesar, kar bi bila ona dolžna priznati ali storiti, oziroma opustiti. Tožbe, v katerih se zahteva

od nasprotnika, da je dolžan priznati obstoj ali neobstoj kakega pravnega razmerja ali kake pravice, niso več zgolj ugotovitvene tožbe, nego te tožbe merijo že na vresničbo tožbenega zahtevka proti gotovi osebi, a za take tožbe ne velja določilo §-a 228 c. pr. r. Da gre v tem slučaju tožba v istini na vresničbo tožbenega zahtevka proti tožencu, je jasno razvidno tako iz besedila tožbenega zahtevka, kakor tudi iz besedila sodbe: »toženec je dolžan pripoznati«.

Sicer pa z ozirom na ves dejanski in pravni položaj ni dvomiti, da ima tožnik — če bi bilo njegovo tožbo tudi res smatrati za zgolj ugotovitveno tožbo — pravno korist pri tem, da se takoj s sodbo ugotovi neveljavnost dozdevne kupne pogodbe, kar je povdarjal že prvi sodnik.

C. kr. najvišje sodišče je z odločbo z dne 22. oktobra 1901 št. 13778 toženčevo revizijo zavrnilo, njegovega zastopnika pa obsodilo v kazen zavoljo nagajivosti v znesku 50 K.

Razlogi.

O protislovju v zmislu §-a 503 št. 3 c. pr. r. že zaradi tega ni govora, ker je popolnem nevažno, ali in v koliko se je prizivno sodišče iz izrekom, da se ugovor nedopustnosti ugotovitvene tožbe ni uveljavil na prvi stopinji, postavilo v protislovje s pravnimi trditvami in z razpravnim zapisnikom. Res je, da toženec tega ugovora na prvi stopinji po bistvu ni razvil. Bil pa bi ta ugovor brezpomemben, ker predmetna tožba ni ugotovitvena po smislu zakona, katera meri zgolj na avtoritativno ugotovitev pravnega razmerja ali pravice po sodišču, ampak je v resnici tožba na pripoznanje, ki ni podvržena omejitvam v §-u 228 c. pr. r. zaukazanim.

Uporaba pomoči revizijskega sodišča je pri tej materijalno popolnem jasni stvari nagajiva in zato je obsodba odvetnika revizijskega prositelja v kazen radi nagajivosti umestna.

Opomba pri občevalca: V tem slučaju označeno mnenje druge in tretje inštanice o bistvu ugotovitvene tožbe nasprotuje sodbam najvišjega sodišča z dne 13. decembra 1899, št. 16.713, (glej »Slov. Pravnik« iz l. 1901, št. 8) in z dne 23. febr. 1899, št. 648 (Zbirka Pfaff-Schey Neue Folge, II. B., Nr. 526), v kojih je smatrala dotični tožbi, akoravno se njun zahtevek tudi glasi,

»da so toženi dolžni pripoznati tožiteljevo lastninsko pravico... oziroma, da tožnik ni oče otroka B-a...« za ugotovitvenji tožbi v smislu §-a 228 c. pr. r. Besedilo »toženi je dolžan pripoznati, da je pogodba neveljavna« je pač ostanek iz prakse pred l. 1898 in se ne sme tako sfrogo tolmačiti. § 228 c. pr. r., ki vsebuje določbe o ugotovitvenih tožbah, sam pravi, da se lahko toži na obstoj ali neobstoj pravnega razmerja, dalje na priznanje pristnosti listin. — Po besedilu in smislu §-a 228. c. pr. r. pri ugotovitvenih tožbah tožencu sploh ni treba posebej ugovarjati, da tožnik nima pravne koristi na tem, da se takoj ugotovi dotično pravno razmerje, še manj pa ta ugovor na ustni razpravi razvijati, ampak da mora tožnik svoj »pravni interes« navesti in dokazati.

b) Pri tožbah na ugotovitev neobstoja denarne terjatve je za vrednost spornega predmeta vzeti visokost denarne terjatve.

Ocenjujoč pravdni predmet na 1000 K zahteval je tožnik dr. P. v tožbi, naj se ugotovi, da on tožencu A. K. ni dolžan plačati terjatve iz računa z dne 27. junija 1900 po 40 kron. C. kr. okrajno sodišče v Ljubljani je na to tožbo razpravljalo po občnih predpisih okrajnosodnega postopanja in s sodbo od 31. avgusta 1901 opr. št. C II 495/1-3 tožbeni zahtevek zavrnilo.

Tožnikov priziv je c. kr. deželno prizivno sodišče v Ljubljani s sklepom od 17. oktobra 1901 opr. št. Bc III 135/1-1 zavrglo, ker je ta pravni spor bagatelna stvar in je po §-u 501 c. pr. r. priziv dopusten le iz v §-u 477 št. 1—7 navedenih razlogov, ki pa se tu ne uveljavljajo; to pa, da je prvi sodnik razpravljal po občnih določilih o postopanju pred okr. sodišči, nima nikakega vpliva.

C. kr. najvišje sodišče je z odločbo od 19. novembra 1901 št. 15675 potrdilo prizivnosodni sklep iz teh-le razlogov:

Zakon nikakor ne prepušča ocene pravnega predmeta volji tožnika, nego ima v §§-ih 54—60 jur. n. predpise o tem, kako preračunati vrednost spornega predmeta. Po teh zakonitih predpisih je za določitev vrednosti v prvi vrsti merodajen znesek glavne terjatve (§ 54 jur. n.) in samo tam, koder sporni pred-

met ni denarna terjatev, mora tožnik vrednost navesti v tožbi (§ 56), a tudi v tem slučaju je sodnik upravičen tožnikovo, čez mero visoko oceno znižati na pravo vrednost (§ 60).

V sedanjem slučaju gre za denarno terjatev 40 K iz nekega toženčevega računa z dne 27. junija 1900 in je torej ta znesek smatrati za vrednost spornega predmeta. Obrestij in stroškov po zadnjenavedeni zakoniti določbi ni upoštevati, ter je tudi brez pomena, ker se ne zahteva ugotovitve obstoja te terjatve ali nje plačila, ampak ugovitev njenega neobstoja. Po pravici se torej prizivno sodišče ni oziralo na oceno spornega predmeta v tožbi.

Potemtakem je v tej pravni stvari uporabiti določbe c. pr. r. o postopanju v malotnih stvareh in torej tudi določbo §-a 501 c. pr. r., po kateri je moči prvosodno sodbo izpodbijati samo zaradi v §-u 477 c. pr. r. naštetih ničnosti. Tega položaja nič ne izpreminja to, da se je razprava na prvi stopnji vršila po občnih predpisih za postopanje pred okrajnimi sodišči.

I. K.

**c) Sosporništvo po §-u 11 št. 1 ali po §-u 11 št. 2 c. pr. r.?
Nedopustnost bagatelnega postopanja zastran zahteve enega
sospornika. Intervenijent kot sospornik.**

Florijan H. kot tožnik in občina G. kot postranska intervenijentka sta zahtevala v tožbi, da toženec Ivan H., sin tožnika, preživlja tožnika, ki je vsled starosti onemogel in obubožal, ter da plača občini za tožnika doslej založene preživnine v skupnem znesku 78 K, odslej dalje zapadajoče mesečne preživnine po 13 K na mesec pa izplačuje tožniku.

Okrajno sodišče v Ljubljani je tožbeni zahtevek za sedaj zavrnilo ter obsodilo oba tožnika v solidarno plačilo stroškov po §-u 46 odst. 2 c. pr. r., ker je smatralo tožnika in postransko intervenijentko za sospornika po smislu §-a 11 št. 1 c. pr. r.

Deželno prizivno sodišče v Ljubljani pa je na priziv tožnika in postranske interverijentke, ki je na prizivni razpravi še določno izrekla, da družega ne zahteva nič, kakor samo plačilo 78 K, prizivu tožnika popolnem ugodilo, priziv po-

stranske intervenijentke pa s sklepom, ker da je nedopusten, zavrglo, a glede stroškov izreklo, da mora povrniti toženec tožniku vse stroške, nasprotno pa postranska intervenijentka plačati stroške prizivnega postopanja; to pa iz razlogov, ker je pravni temelj tožbi občine določba §-a 1042 o. d. z., tožbi Florjana H. pa določba §-a 154 ibid., ker torej nista sospornika po §-u 11 št. 1 c. pr. r., ampak po §-u 11 št. 2 ibid., ker je vsled tega vsakega zahteva samostojna in je torej stvar občine G. bagatelna stvar, radi katere je njen priziv nedopusten.

C. kr. najvišje sodišče je vsled revizije toženca in rekurza postranske intervenijentke z odločbo od 30. aprila 1901 št. 6219, revizijo toženca zavrnilo, rekurzu pa ugodilo, razveljavilo sklep prizivnega sodišča, s katerim se je njen priziv kakor nedopusten zavrnil, ter prizivnemu sodišču naložilo, da razsodi tudi o njenem prizivu ne oziraje se na uporabljene razloge zavrnitve, in končno tudi razveljavilo odločbo o stroških, ker da je prezgodaj izrečena.

Razlogi.

— — — — —
— — — — — Ni pa bilo vzdržati odločbe prizivnega sodišča o stroških, ker je prezgodaj izrečena. Prizivno sodišče je pritožbo občine G. zavrnilo, ker je njen zahtev obravnavati v bagatelnem postopanju. Proti tej odločbi vložen je rekurz oznamene občine, ki ima sicer nepravilen predlog, da naj se toženca protivno odločbi prvega sodnika obsodi v plačijo 78 K, ki pa dejanski teži po presoji prvosodne zavrnilne sodbe, odnosno po stvarni rešitvi priziva, ki ga je bilo prizivno sodišče iz formalnih razlogov zavrnilo. Kolikor s tem rekurz vsebuje pritožbo proti zavrnitvi priziva, je utemeljen.

Kako se je občina G. v tožbi oznamenila, je nevažno; važna je razložitev tožbe in v njej stavljena prošnja. Po tej zahtevata oba, Florijan H. in občina G., da je toženec dolžan preživljati svojega obubožanega očeta. To je stvar spora, katerega, ker nedostaje tozadevne izjave aktivnih sospornikov (§ 448 c. pr. r.), ni smeti rešiti v bagatelnem postopanju.

Prvosodna, od obeh tožnikov izpodbijana sodba je, pravilno razumevaje tožbeno prošnjo, zavrnila zahtevke, kakoršnega

sta tožnika skupno stavila. Priziv tožnikov se v glavni stvari obrača tudi proti tej odločbi, ne zadeva torej napram nobenemu tožnikov sporne stvari, ki bi bila v bagatelnem postopanju odločena. Tu ne morejo ničesar spremeniti vse daljnje izjave strank, najmanj pa izjava, ki jo je ob protestu toženca na prizivni razpravi oddala občina G., ker pri tej izjavi občina ne pazi na to, da njena zahteva po zmislu §-a 1042 o. d. z. ni samostojna, temveč ji je predpogoj ugotovilni zahtevk po zmislu §-a 154 o. d. z. Torej ni bilo prav, da je prizivno sodišče pod fikcijo, kakor da bi bila sodba v bagatelnem postopanju izrečena, s formalističnega stališča v eni in isti stvari sodbo prvega sodnika premenilo, hkratu pa tudi odreklo presojo.

Zategadelj je bilo prizivnemu sodišču naložiti, da ukrene odločbo o nerešeni točki prizivnih predlogov. Tako pa odpadejo vsi temeljni pogoji, pod katerimi se je z ozirom na uspeh stvari izrekla odločba o stroških. Ker pa revizijsko sodišče teh pogojev ne more ustanoviti, bilo je prizivnosodni izrek o stroških razveljaviti in tozadevno odločbo v celoti pridržati popolni rešitvi prizivnih predlogov.

I. K.

d) Revizijo, označeno za ničnostno pritožbo, je zavrnilo (§ 502 c. pr. r.). Predlog, da se sodba druge stopinje razveljavi in prvosodna sodba potrdi, ne vstreza predpisu § 506 c. pr. r.

Proti ramsodbi c. kr. deželnega kakor prizivnega sodišča v Ljubljani z dne 19. junija 1901. opr. št. Br. III. 80/1-2, s katero se je sodba c. kr. okr. sodišča v Ljubljani premenila in tožbeni zahtevk zavrnil, je tožnik vložil »ničnostno pritožbo«, v kateri je predlagal, da naj se prizivnosodna ramsodba razveljavi ter potrdi prvosodna sodba.

C. kr. najvišje sodišče je z odločbo od 1. oktobra 1901 št. 11217 »ničnostno pritožbo« zavrnilo.

Razlogi.

Sodbe prizivnih sodišč moči je po § 502 c. kr. pr. r., kar se tiče glavne stvari, izpodbijati samo s pravnim pomočkom revizije. Ničnostne pritožbe, katero je tu vložil tožnik, zakon ne pozna. Že iz tega razloga se pritožni, za ničnostno pritožbo označeni spis tožnikov zavrne. Potem pa je še to, da pritožba vse-

buje logično nezdržljiv zahtevek, ker zahteva razveljavljenje prizivnosodne sodbe, h kratu pa potrditev prvosodne sodbe. Pritožba torej tudi ne ustreza predpisu §-a 506 c. pr. r. in ni sposobna za kako uradno poslovanje, ker je radi nezdržljivosti obeh zahtevkov dvomno, kateri zahtevek ima pritoževalec v mislih.

I. K.

e) Stroški pravde na izločitev (k §-u 45 c. pr. r.).

Tožbi Janeza Z. po dr. S. v Ljubljani zoper Ignacija K. po dr. W. v Lincu na izločitev premičnin iz zvršila je okrajno sodišče v Ljubljani na podlagi takojšnjega toženčevega priznanja ugodilo, toda tožnika obsodilo, da povrne tožencu sodne stroške.

Dejanski stan.

Toženec priznava lastninsko pravico tožnika do ekscindiranih stvari, ugovarja pa, da ni dal povoda tožbi, in predlaga, da se obsodi tožnik v povračilo stroškov; kajti po rubežu, ki se je opravil dne 4. julija v odsotnosti toženca, prejel je le-tega zastopnik dr. W. šele 22. julija pismo drja. S. od 20. julija, zahtevajočega imenom svojega klijenta Janeza Z. brez navedbe kakih razlogov ustavitev zvršila; vsled tega pisma moral je dr. W. šele pismeno vprašati svojega klijenta, ali dovoli ustavitev; to dovoljenje pa je dospelo šele 26. julija, torej istega dne, na kateri je bil odrejen dražbeni narok, ko je bila torej ustavitev nemogoča. — Tožnik opozarja, da je že v rubežnem zapisniku zaznamovano, katerih stvari se lasti tožnik; vsled tega je bil toženec navzlic temu, da je bilo pismo od 20. julija tako kratko, lahko o stvari poučen; ker pa na pismo ni odgovoril, akoprav je imel za odgovor časa 4 dni, zakrivil je tožbo.

Razlogi.

Izrek o stroških opira se na § 45 c. pr. r., ker ni dal toženec povoda, da se je sprožila tožba. Ker v pismu drja S. od 20. julija ni bil naveden nikak razlog, zakaj se zahteva ustavitev zvršila, moral je toženčev zastopnik še le poizvedeti lastni ukrep svojega klijenta; ker je pa imel ta za odgovor na razpolago le kratko dobo do dne dražbe 26. julija, ga ne zadene nikaka

krivda, da je došlo njegovo, ustavitvi zvršila pritrjujoče pismo zastopnika še le 26. julija, ko je bila ustavitev izvršila že nemogoča.

Deželno sodišče v Ljubljani je vsled rekurza tožnikovega premenilo sodbo sodišča prve stopnje in obsodilo toženca v povračilo stroškov.

Razlogi.

Na določbo §-a 45 c. pr. r. se toženec v tem slučaju po pravici ne more sklicevati, če se uvažuje, da je dala na njegov predlog dovoljena in opravljena rubežen ter že na dan 26. julija odrejena dražba onih stvari, katerih se tožnik kot svojih lasti, tožniku dovolj povoda za tožbo. Tožnik je po svojem zastopniku pozval toženčevega zastopnika s pismom od 20. julija, da ustavi zvršilo, in pripomnil izrecno, da sicer takoj vloži tožbo na izločitev; s tem je dal tožencu dovolj prilike, da se še pred dražbenim narokom odloči, ali odstopi prostovoljno od nadaljnega zvršila ali se pa spusti v pravdo; ako je toženčev zastopnik potreboval zato še nadaljnje informacije, naj bi bil o tem obvestil tožnikovega zastopnika in z ozirom na bližnji dražbeni narok povzročil vsaj ustavitev prodajnega postopanja po smislu §-a 200 št. 3 in 282 izvrš. r. Ker pa tožnikovemu zastopniku ni dal odgovora, je bil ta pač prisiljen, da itak že v skrajnem času dne 24. julija sproži tožbo in tako varuje svoje pravice in doseže odložbo prodajnega postopanja po §-u 42 št. 5 izvrš. r. Ob takih okolščinah se pač ne da trditi, da je bila pravdna pot nepotrebna, in da toženec, oziroma njegov zastopnik, čigar dejanja imajo po §-u 34 c. pr. r. isto moč, kakor da bi jih bila opravila stranka sama, s svojim vedenjem ni dal nikakega povoda, da se je sprožila tožba.

Ta sklep rekurznega sodišča je c. kr. najvišje sodišče z odločbo od 22. oktobra 1901 št. 13960 potrdilo iz razlogovj

Po vsebini dejanskega stanu sodbe se toženčevi trditvi, da je že v rubežnem zapisniku od 4. julija natanko navedeno, kateri predmeti se ekscindirajo, ni oporekalo. Toženec je torej imel dovolj prilike in časa, da se informira in potem tožnikovim zahtevam ustreže brez tožbe, in ne more vspešno ugovarjati, da je zvedel za tožnikove zahteve še le iz pisma od 20. julija.

Ali celo v tem slučaju bi bil moral njegov zastopnik na tožnikovo pismo takoj odgovoriti in znabiti izposlovati ustavitev zvršilne prodaje; ker pa ni storil ne eno ne drugo, imel je tožnik pač povoda za tožbo. —i.

f) Po končanem zastopanju mora odvetnik izročiti listine in spise stranki brezplačno, ako so poravnani njegovi stroški zastopanja (§ 12, odst. 1 odv. reda in čl. V. uv. zak. k c. pr. r.).

Odvetnik dr. S. je vsled zahtevanja bivšega svojega klienta V., da mu izroči vse listine in spise iz njegovega zastopanja napravil obširen, prejemno potrđilo vsebujoči seznam vseh spisov in listin, ter vse odposlal V.-ju, zahtevajoč od njega hkratu plačilo stroškov, s tem delom nastalih v znesku 73 K 62 h. Ker se je V. branll plačati te stroške, vložil je dr. S. predlog za sodno odmero.

C. kr. okr. sodišče v Ljubljani je, zaslišavši stranki, s sklepom od 23. septembra 1901 opr. št. Nc II 16/1-2 zavrnilo predlog iz teh-le razlogov:

Po čl. V. uvod. zak. k c. pr. r. je pri ugotovitvi odvetnikovih pristojbin odločiti tudi vprašanje, v koliko so bila dejanja zastopanja potrebna za zastopanje namenu primerno. Izročitev spisov in listin ni čin pravnega zastopanja, ampak čin, ki se primeri po končanem zastopanju. Glede tega čina pa so v §-u 12 odst. 1 odv. reda predpisi taki, da je odvetnik zavezan, stranki po zahtevanju izročiti spise in listine v izvornikih, in samo tedaj, kedar stroški njegovega zastopanja niso poravnani, je upravičen, ob stroških stranke napraviti in pridržati si za ugotovitev stroškov zastopanja potrebne prepise listin in spisov, katere je izročiti. Zakon torej samo za ta primer ustanavlja plačilno dolžnost stranke. Če bi jo hotel ustanoviti tudi za golo izročitev listin, bi to gotovo izrazil primerno v prvem odstavku tega §-a. Na kak način odvetnikova pisarna v svoje lastno zavarovanje stori razvidno opravljeno izročitev: ali samo s primernim zaznamkom na mestu izročениh spisov, ali pa z napravo posebnega zapiska, to je stvar njenega notranjega uradovanja. Da se napravi pravilno, vse spise, ki jih je izročiti, označujoče prejemno potrđilo, to bi bilo le potrebno, če bi stranka

sama dala tak nalog. V tem primeru bila bi njena plačilna dolžnost utemeljena na podstavi tega posebnega pooblaščenja. Takega pooblaščenja pa V. ni dal.

Rekurz dra. S. je c. kr. deželno rekurzno sodišče v Ljubljani s sklepom od 21. oktobra 1901 opr. št. R II 215/1-1 zavrglo, in potrdilo prvosodni sklep iz njegovih razlogov, ter še pridejalo, da se tudi v odvetniški tarifi ni ustanovilo odškodbe za izročitev spisov in listin, čeprav so se slične določbe — n. pr. tar. p. 14 in § 14 ukaza pravosodn. min. z dne 11. decembra 1897 drž. zak. št. 293 — v tarifo vsprejele; iz tega izhaja, da odvetnik ne more zahtevati posebne pristojbine za izročitev, ampak da je primerno odplačilo prejel v opravljenem zastopanju samem.

C. kr. najvišje sodišče je z odločbo od 19. novembra 1901 št. 15723 izvenredni rekurz dra. S. zavrnilo, ker ni za razveljavo ali premembo jednolikih odločeb nižjih sodišč v §-u 16 ces. pat. z dne 9. avgusta 1854 drž. zak. št. 208 ustanovljenih pogojev.

I. K.

g) Registrovanje zadrug.

C. kr. nadsodišče v Gradcu je vsled rekurza Kmetijskega društva v Horjulu, registrovane zadruge z omejeno zavezo, zoper sklep deželnega sodišča v Ljubljani z dne 7. oktobra 1901 opr. št. Firm. 224 zadr. I 92/11, s katerim se je predlog za vpis predruagačenih pravil zavrnil, storilo sklep z dne 12. novembra 1901 opr. št. R II 72/1-2, da se rekurz zavrne in sklep prvega sodišča potrdi.

Razlogi.

Odklonitev vpisa predruagačenih pravil je opravičena. Gotovo se potrebščine domačega gospodarstva — in med te tudi spadajo, ker pravila nič ne omejujejo, vsakovrstne osobne potrebščine, zlasti živila, obleka i. t. d. — ne bi dale pripraviti po zvrševanju kmetijstva ali domače industrije. V to svrho moralo bi se najrazličnejše blago priskrbovati; takšno delovanje znabiti ne nasprotuje združnemu namenu in bistvu, gotovo pa je, da ga ni moči najti ali domnevati pod izrazom »Kmetijsko in obrtno društvo«.

Vsekakor treba zahtevati na podlagi §-ov 1, 4, 5 št. 2 združ. zakona, da se v pravilih jasno in določno izrazijo po-

javi, če kakšna zadruga sega na ekonomično polje konsumnega društva in da se vse to tudi razvidi že iz firme. Tudi izraz »obratno društvo«, ker je presplošen, ni na mestu. To že izhaja iz nasprotnega izraza »Kmetijsko društvo«; le-ta izraz je mogoče ustrezal, ker se nanaša samo na jeden obrat, ki je po svojem bistvu splošno znan. Izraz »obratno društvo« pa obsega obratno delovanje vsake vrste in manjka v pravilih določil, da bi se dalo posneti, kakšni obrati se še posebej mislijo ali kateri so izvzeti (§ 2 lit. a pravil); ako se pa ta izraz samo nanaša na domačo industrijo (§ 2 lit d št. 1 pravil), ni pravičen, ker sega daleč čez mejo. —

Ako se je končno hotelo misliti samo na dobavo obrtnih proizvodov (§ 2 lit. b pravil), velja isto, kar se je gori omenilo glede domačih gospodarskih potrebščin, ako ne gre samo za potrebščine kmetijskega obrata v ožjem smislu.

Vse to je pa tudi doslovno izvajati glede skladišč (§ 2 lit. c. pravil), ako se uporabijo za obrtne namene ali za shranitev nabavljenih obrtnih proizvodov. K. W.

Kazensko pravo.

a) Razžaljenje časti? Kdor po svoji dolžnosti skrbi za svoje ali tuje koristi, tist ne ravna določno. Kolika je odgovornost zagovornika za izjave, s katerimi zastopa svojega klijenta?

Plen. odločba kasac. sodišča od 18. junija 1901 št. 8653.

I.

V postopanju, uvedenem po §-ih 33 in 292 k. pr. reda je razsodil kasacijski dvor s plenarno odločbo od 18. junija 1901 št. 8653:

Z razsodbo okr. sodišča v P. od 22. oktobra 1900, s katero je bil dr. Z. S. krivim spoznan prestopka, navedenega v §-u 487 k. z., in obsojen na globo 50 K, in z razsodbo okrožnega prizivnega sodišča v K. od 21. novembra 1900, ki je zavrnilo priziv drja Z. S. proti temu krivdoreku, se je kršil zakon; obe razsodbi v izreku o krivdi in kazni se razveljavita in dr. Z. S. se od obtožbe, naperjene proti njemu, oprosti.

Razlogi.

Iz spisov, ki se tičejo kazenskih stvari proti Jakobu S. radi prestopka §-a 487 kaz. zak. razvidi se naslednji stvarni položaj:

Pri okrajnem sodišču v P. vložil je dne 17. julija 1900 Peter P. zasebno obtožbo proti Jakobu S., po kateri se je baje Jakob S. dne 13. julija 1900 izrazil na javni cesti, da bo Peter P. zaprt, da »pride v bas«. O tem se je odredila glavna razprava na dan 24. julija 1900. Na nji zagovarjal se je Jakob S., kateremu je bil zagovornik dr. Z. S., v tem smislu, da mu je več prič povedalo, da Peter P. ni spoznal pri poskušnji, ki se je vršila dne 7. julija 1900, na določeno precejšnjo daljavo žandarmskega vojde K., baje ker je bila takrat megla, dočim je izjavil v kazenski stvari proti Leopoldu H. zaradi umora, da je tega na omenjeno daljavo spoznal. Obtoženec torej misli, da je Peter P. krivo pričal, in na to da se nanaša njegova trditev, radi katere se ga obdolžuje. Na to predlagal je dr. Z. S., naj se priskrbi ogledni zapisnik, ki se je napravil v kazenski stvari proti Leopoldu H. dne 7. julija 1900. Tega pa na razpravi ni dovolil sodnik in je sklenil povodom resničnostnega dokaza, katerega je nastopil Jakob S., odstopiti spise okrožnemu sodišču v K. v kompetentno uradno poslovanje proti Petru P., ker je baje krivo pričal. Ta sklep pa, ki nasprotuje zakonovim načelom, da naj namreč inštančni sodnik sam razsoja in svobodno oceni resničnostni dokaz in njega uspeh, je pobijal dr. Z. S. s svojo pritožbo, katero je vložil dne 26. julija 1900 pri okraj. sodišču v P. Da bi opravičil svoj predlog na priskrbitev dotičnega, v preiskavi proti Leopoldu H. napravljenega poizvedovalnega spisa, skliceval se je dr. Z. S. na to, da tu ne gre za razžaljenje časti po §-u 491 k. z., ampak po §-u 487 k. z. Imenom svojega klienta Jakoba S. govoreč pripomnil je dalje: »kajti s tem nasprotnika obdolžujem hudodelstva krivega pričanja«. Dr. S. izraža potem mnenje, da treba Jakoba S. oprostiti, četudi doprinese le verjetnosti dokaz za to, česar je obdolžil Petra P. Pobijajoč nadalje sklep, da se odstopijo spisi državnemu pravdništvu, izjavil je dr. S., da ne bi bilo merodajno, če bi državno pravdnišтво morda ustavilo kazensko postopanje proti Petru P., posebno ker res »ni striktnih dokazov njegove krivde«. — Na glavni raz-

pravi dne 31. avgusta 1900 je razširil zasebni obtožitelj svojo obtožbo tudi še na to, ker ga je bil Jakob S. dne 24. julija 1900 pred sodiščem obdolžil krivega pričanja, in pa radi vsebine dne 26. julija 1900 vložene pritožbe. Na to je izjavil Jakob S., da ne pozna vsebine te pritožbe, ker je bil svojemu zagovorniku sploh le dal naročilo za pritožbo. Dr. Z. S. pa je dejal, da prevzema za vsebino pritožbe odgovornost sam. Peter P. je vložil nato dne 4. septembra 1900 pri okrajnem sodišču v P. tožbo radi razžaljenja časti proti drju Z. S. deloma radi vsebine pritožbe, vložene za Jakoba S. dne 26. julija 1900, in deloma tudi radi tega, ker je dne 24. julija in 31. avgusta 1900 na glavni razpravi baje obdolžil Petra P. krivega pričanja. V tem pogledu okrajno sodišče ni našlo dejanskega stanu po §-u 487 k. z., spoznalo pa je z rabsodbo od 22. oktobra 1900 drja Z. S. krivim prestopka po §-u 487 k. z., ki ga je storil z vložitvijo pritožbe od 26. julija 1900, in mu prisodilo globo 50 K. Utemeljevanje rabsodbe poudarja, da je dr. Z. S. prestopil mandat, ki mu ga je bil Jakob S. podelil, in da je prevzel odgovornost za vsebino pritožbe; resničnostnega ali verjetnostnega dokaza dr. S. sploh ni mogel nastopiti, ker je državno pravdnštvo dne 27. julija 1900 zavrnilo ovadbo proti Petru P. radi goljufije po §-u 90 k. pr. r. in s tem zvršilo kazensko postopanje; dr. S. si je bil v svesti, da je obdolžitev proti Petru P. neosnovana, ker v obtožbi sam priznava, da ni striktnih dokazov njegove krivde; besed »kajti s tem nasprotnika obdolžujem hudodelstva krivega pričanja« se ne sme imeti za pravno izvajanje, ampak za neposredno lažnjivo obdolžitev zasebnega tožitelja Petra P.

Proti tej rabsodbi je vložil dr. Z. S. priziv, katerega je pa okrožno prizivno sodišče v K. zavrnilo z rabsodbo z dne 21. novembra 1900, češ, da je neosnovan glede krivde. Sodni dvor se v obče pridružuje utemeljevanju rabsodbe prve inštanice; izreka mnenje, da dr. S. pri onem neznatnem sumu proti Petru P., češ da bi ta pred sodiščem krivo pričal, niti ni mogel resno nato misliti, da bi dognal dokaz resnice; njegova razžaljiva namera pa da je jasna, ker je celo potem, ko je bilo kazensko, proti Petru P. uvedeno postopanje ustavljeno, zahteval rekviriranje kazenskih spisov proti Leop. H. radi tega, da bi provedel resničnostni dokaz.

Rabsodbi obeh inštanc pa sta pravnopomotni.

Zagovornik Jakoba S., je bil dr. Z. S. po §-u 9 odv. r. od 6. julija 1868 drž. zak. št. 96 upravičen brez ovinkov in obzirov navesti vse, kar je po zakonu menil, da bo služilo pri zastopanju njegove stranke, in se posluževati vsakoršnega zagovornega sredstva, ki ni nasprotovalo njegovemu pooblastilu, njegovi vesti in zakonom. Kakega prekoračenja pooblastila, ki mu ga je dal Jakob S. za pritožbo, dr. Z. S. ni zakrivil; kako naj se pritožba pravno utemelji in izvede, moralo je biti prepuščeno njemu. Pokazati, da dejanje, katerega se je Jakoba S. obdolžilo, ne spada pod § 491 k. z., ampak eventualno pod § 487 k. z., je bila njegova polna pravica; in če je pri tem, besedujoč za svojo stranko, izjavil, da S. obdolžuje s svojimi besedami, radi katerih je obtožen, Petra P. krivega pričanja, bila je to pravna dedukcija, ki gotovo ne prestopa okvira §-a 9. odv. r. Dr. Z. S. je bil pa brezdomno po §-u 490 k. z. upravičen nastopiti za svojega klijenta resničnostni dokaz, najsi je že dokaz obetal uspeh ali ne. V postopanju dra. Z. S. ni torej spoznati ničesar protipravnega in že to izključuje uporabo kazenskega zakona na njegovo postopanje. Kdor po svoji dolžnosti skrbi za svoje ali tuje koristi, tist ne ravna določno, niti vedoma protipravno; kajti drugače bi bilo spoznati kaznivo razžaljenje časti v vsaki obtožbi, katero naperi državni pravdnik, ki pa ne privede do obsodbe, v vsakem pravozastopnikovem napadu na verjetnost kake priče, v vsaki ovadbi, katero napravi po dolžnosti javen organ, katera se pa v vseh podrobnostih ne izkaže osnovano. Da se v le-tem slučaju ni posrečilo izkazati resnico obdolžitve, katero je Jakob S. povzročil proti Petru P. — to pa bi bil moral sodnik samostojno odločiti, ne da bi se mu bilo treba sklicevati edinole na ustavitev ovadbe proti Petru P. — to še ne more odločiti stvari neugodno za dra. Z. S. Le če bi bil ta iz zlobnosti ali nagajivosti prekoračil meje pravice, povedati resnico in zastopati upravičene koristi, bilo bi proti njemu izreči krivdo. Temu pa, kakor se je pokazalo, ni bilo tako. Razsodbi obeh inštanc potrebujeta torej remedure.

Bilo je potemtakem vsled pritožbe generalne prokurature po §-u 33 k. pr. r. v obrambo zakona obe nični razsodbi razveljaviti ter obtoženca drja Z. S. po §-u 259, št. 3 k. pr. r. oprostiti od obtožbe radi prestopka, označenega v §-u 487 k. z.

II.

Sodba okrož. prizivnega sodišča v Rudolfovnm dne 2. dec. 1901.

Vsled obtožbe K-a je prvo sodišče dne 21. okt. 1901 obtoženca B-a spoznalo krivim prestopka zoper varnost časti po §-u 487 k. z., ker je dne 25. julija 1901 zasebnega obtožitelja K-a pri istem sodišču ovadil, da je v njegovi (B-a) pravdi zoper D-a na priznanje lastnine pri ustni razpravi dne 20. junija 1901 govoril pod prisego vedoma neresnico . . . in ga obsodilo po §-u 493. k. z. z uporabo §-ov 266 in 260 k. z. na 10 dnij zavora, poostrelega s tremi posti in po §-u 389 k. pr. r. v povračilo stroškov.

Razlogi.

Dne 14. junija 1901 je obdolženec B. vložil pri tem sodišču civilno tožbo zoper D-a, češ le-ta njegov mejaš je napravil plot tako, da sega v njegov svet. Vsled te pravde se je dne 20. junija 1901 vršila razprava na licu mesta in je bil med drugimi zaslišan za pričo tudi zasebni obtožitelj K. pod prisego ter izpovedal, da je služil pri D-u 15 let in da je iz službe izstopil leta 1870., da je tudi že takrat stal plot tam, kakor danes in da ne more potrditi, da bi se bil premaknil le za en pedenj. Vsled pričevanja K-ovega in bistveno jednacega pričevanja žene obdolženca B-a, je le-ta v civilni pravdi podlegel.

V civilni pravdi si obdolženec ni mogel več pomagati, ker je bila pravda bagatelna in ni našel nobenega ničnostnega razloga.

Poskusil je torej na drug način. Napravil je proti K-u kazensko ovadbo radi hudodelstva krivega pričevanja in trdil, da je K. pod prisego izpovedal kakor priča vedoma neresnico, ker je dejal, da je ves čas, kar je bil on pri D-u v službi, stal plot na istem mestu, kjer danes, in da ne more potrditi, da bi se bil premaknil tudi za pedenj. To svojo trditev utemeljuje obdolženec s tem, da je zasebni obtožitelj osem dni pred zgoraj omenjeno civilno tožbo pri občinskem ogledu, ki se je vršil radi navedenega plota, izrecno potrdil, da ne stoji plot več tam, kjer je stal svoj čas, da ga je D. premaknil in da ga mora ta postaviti na staro mesto, in da je celo natanko pokazal, kje je plot stal preje.

Radi te ovadbe so se vršile poizvedbe, na podlagi katerih je izjavilo državno pravnikištvo, da ne najde nobenega vzroka K-a preganjati radi hudodelstva goljufije. Kazenska pravda se je torej ustavila.

V polni zavesti, da je nedolžen, je K. že med poizvedbami napravil proti B-u ovadbo radi razžaljenja časti. Le-ta, zaslišan kakor obdolženec, zavrača krivdo na svojega zastopnika drja G., trdeč, da mu ni velel K-a ovaditi radi krivega pričevanja, marveč le, da naj ukrene potrebno, nadalje, da nima nobene jeze na K-a in da sta si celo v botrinji. Vender pa B. priznava, da mu je dr. G. povedal, da ni proti bagatelni rzsodbi ničesar opraviti, da bo radi tega napravil ovadbo. Povedal je B. tudi drju G-u, da je K. pri občinskem ogledu govoril drugače, nego li v pravdi kakor priča, in je pri razpravi nastopil dokaz resnice.

Dokaz resnice je v le-tem slučaju dovoljen po vsebini ovadbe proti K-u, in sicer: *a)* jeli K. res govoril pri občinskem ogledu drugače, nego li pri ustni razpravi kot priča in *b)* jeli kot priča govoril vedoma neresnico pod prisego?

Kaj so potrdile priče k točki *a)*? — Zaslišale so se o tem tri priče in sicer A. D., J. R. in A. K. in potrdile vse pod prisego, da jim o tem ni znanega ničesar, kar trdi ovadba o K-u. Prvi je slišal iz K-ovih ust pri dotični priliki, da je bila svoj čas na vodnjaku streha in za njo plot. J. R. ni slišal iz K-ovih ust ničesar drugzega kakor besede: »Tukaj zravnajte plot, pa bo dobro.« Plot je namreč nekoliko proti vodnjaku nagnjen. Priči A. K. pa ni znanega prav ničesar, kar naj bi bil govoril takrat K. Drugih prič takrat zraven ni bilo.

Glede točke *b)* se je zaslišalo mnogo prič, deloma v sodni dvorani, deloma na licu mesta. Priče Š. K., L. D. in M. T. so potrdile vse soglasno, da gre plot še danes v isti črti, kakor je šel svoje dni, da je razlika le toliko, da je bil plot poprej od povprečnih rant, a danes je od pokončnih desk. Pri lokalnem ogledu zaslišane priče so potrdile, in sicer: 1.) G. K., da je vodnjak še vedno tam, kjer je bil svoj čas, da je bila nekdanj na vodnjaku streha in za njo vodnjak, oziroma plot. Med vodnjakovo streho in plotom je bilo toliko prostora, da je majhen otrok skoro skozi zlezal. Oklep vodnjaka je bil kakor danes na D-vi strani zakopan v zemljo; po njegovem mnenju je danes

plot bolj na B-ovo stran, nego svoje dni; da bi bil kedaj oklep vodnjakov ležal prosto, t. j. da ne bi bil pokrit s prstjo, ni nikdar videl in torej tudi ne ve, kako daleč je segal pod zemljo v D-ovo zemljo. 2.) J. M. je izpovedal bistveno tisto, kar G. K.; znano mu le ni, je li bilo med streho in plotom toliko prostora, da bi bil mogel odrastel človek skozi zlesti, pač pa se ve spominjati, da so med streho in plotom rasle koprive. 3.) A. V. je povedal to, kar J. M., in pristavil, da je bil plot oddaljen od strehe kakih 7 col. 4.) M. K., J. K. in A. B. so povedale isto, kar A. V., in prav tako tudi A. K., vendar pa z dostavkom, da so se med plotom in streho plazili otroci, da so ondi rasle koprive. —

Glede tega vodnjaka in plota se je konstatiralo, da gre plot ravno po robu vodnjakovega oklepa in da je le-ta na D-ovi strani zakopan v zemljo. Istotako se je konstatiralo iz zapisnika z dne 20. januarja 1901 po predlogu zagovornika obdolženčevega, da je B. zadovoljen bil s celo mejno črto, kakor danes faktično obstoji; jedino le pri vodnjaku hoče, da se plot odmakne za dober pedanj, in to radi tega, da bo njegov vodnjak prost. —

Iz navedenega je razvidno po priznanju obdolženca samega, da ga je dr. G. celo poučil, kaj je jedino proti civilni rabsodbi mogoče storiti, in je torej njegov zagovor, da dru. G. ni velel ovadbe napraviti, popolnoma neverjeten in to tembolj, ko mu je povedal, da je K. pri občinskem ogledu govoril drugače, nego li pod prisego kot priča. V kateri drug namen naj je B. dru. G. to razlagal, če ne v podkrepilo svoje ovadbe? —

Kako pa se mu je posrečil dokaz resnice? Glede tega vprašanja je strogo razločevati to, kar je povedano zgoraj pod črkama *a*) in *b*).

Glede točke *a*) se je dokazalo po pričah A. D., J. R. in A. K., da je B. v svoji ovadbi trdil popolnoma neresnico.

Pretresujočemu točko *b*) pa je strogo gledati na to, kaj je K. potrdil pod prisego? Bistvo njegove izpovedbe v civilni pravdi je le to, da on ne more potrditi, da bi se bil plot premaknil tudi za pedanj. S tem je torej potrdil le svoje subjektivno mnenje in je v tem oziru dokaz resnice po pričah in lokalnem ogledu, po mnenju sodnika, nemogoč. In če se pregledajo izpovedbe

prič v le-tej pravdi, je samo priča G. K. mnenja, da je plot danes bolj na B-ovo stran kakor svoje dni.

Dokaz resnice se je B-u povsem ponesrečil in tudi verjetnosti njegovih trditev v ovadbi ni niti najmanje dokazal, vsled česar je smatrati krivdorek v vsakem oziru opravičenim.

Kazen je bilo odmeriti itd.

Prizivu obtoženca B. je c. kr. okrožno sodišče v Rudolfovem po javni razpravi dne 2. decembra 1901 (Bl. III., 358/1—14) ugodilo in ga po smislu §-a 259 št. 3 k. pr. r. od obtožbe popolnem oprostilo.

Razlogi.

V civilni pravdi obtoženca B-a proti D-u radi priznanja lastnine, podlegel je tedanji tožitelj, današnji obtoženec B., in sicer vsled kategorične izpovedi tedanje priče K., da se dozdevni plot na spornem terenu v dobi več ko 30 let ni premaknil niti za pedanj, da je stal nekdanj že tako, kakor stoji še danes. Pri občinskem ogledu na lici mesta malo poprej pa je izjavil isti K., da je bila svoj čas na vodnjaku streha čez oklep, a za to streho da je šel plot. V tem zadnjem smislu izpovedale so tudi v tej kazenski pravdi zaslišane priče G. K., J. M. in A. V. in drugi. Dandanes pa ne gre zadevni plot več za vodnjakom, nego čez vodnjakov oklep.

Ko je torej bila tožba današnjega obtoženca na priznanje lastnine odbita na podlagi pričevanja K-a, šel je B. k dru. G-u povprašat za svet. Poučen od tega, da zoper razzodbo v bagatelni pravdi je edino možno pravno sredstvo le priziv radi ničnosti pravnega postopanja, koja pa v tem slučaju ni podana, razložil mu je obtoženec diferenco med izpovedbo K-a pri občinskem ogledu in izpovedbo njegovo pri civilni razpravi, nadalje med izpovedbo K-a in izpovedbami drugih prič. Na podlagi te informacije napravil je dr. G. kazensko ovadbo radi krivega pričevanja proti K-u. Državno pravdništvo je kazensko preiskavo radi hudodelstva goljufije ustavilo. K. je tožil B-a radi prestopka zoper varnost časti in le-ta je bil krivim spoznan in obsojen.

Prizivno sodišče pa je obtoženca oprostilo in sicer radi tega, ker sodišče v obtoženčevem ravnanju ni moglo uvideti za prestopok po §-u 487 k. z. potrebnega zlobnega namena; kajti

»kdor ravna v mejah dolžnega varovanja svojih koristi, ta ne ravna določno, ta ne postopa vedoma protipravno« (razsodba kas. sod. z dne 16. junija 1901, št. 8653); razun tega ni napravil obtoženec sam ovadbe, marveč je le svojemu zastopniku dal informacijo, prepuščajoč njemu vse nadaljne korake, in sploh nikakor ni dokazano, da je odvetniku dru. G-u naravnost naročil napraviti proti K-u ovadbo radi krivega pričevanja.

Če bi bil to pa tudi storil, ne bi bil še zakrivil kaznivega dejanja. Cela vrsta prič — G. K., J. M., A. K., M. K., J. K., A. B. — izpričujejo, da preporen plot sedaj ne stoji tam, kjer je stal pred 15. leti, odnosno 7. leti. Iz teh svedočeb izhaja, da je bil plot oddaljen od strehe vodnjaka kakih 7 col, da so se med plotom in streho plazili otroci in da so tam koprive rasle.

Če je to istina, moralo je to gotovo znano biti K-u, kateri je svedočil, da je pri D-u služil 15 let in šel 1870. l. proč. In če je on kot priča potrdil, da je stal plot 1870. l. t. a m, kjer danes stoji, da se ni niti za pedenj premaknil, moral je obtoženec to svedočbo vseskoz smatrati za krivično. Prav ta svedočba pa je določila razsojo civilne pravde; ker se je ta razpravljala v bagatelnem postopanju, ni bilo proti razsodbi priziva, kakor le iz razlogov ničnosti; obtoženca poučil je njegov pravni zastopnik v tem smiseln ter mu dejal, da ni drugega sredstva, kakor vložiti ovadbo radi krivega pričevanja.

Pri takem položaju ne more obveljati trditev, da je »animus iniuriandi« napotil obtoženca do ovadbe, tudi zavest ovaditelja, da z ovadbo žali ovadenčevo čast, ne more zadostovati za obsodbo, če ovaditelj ravna zgol v svrhu, da svoje koristi varuje in če meje tega dolžnega varovanja ne prekorači. Te meje pa B. ni prekoračil, ker je kakor kaže izid dokazovanja, mogel prepričan biti, da je storil ovadenec K. svedočbo v civilni pravdi proti svoji boljši vesti in vednosti ali da je vsaj v objektivnem oziru krivična. Da ga državno pravdnštvo radi goljufije ni hotelo preganjati, je brez pomena, kajti razlogi za to so različni in temelje marsikaterikrat na formalnem pravu, osebni kvaliteti činitelja ali na pomisleku o njegovi krivdi v subjektivnem oziru.

Iz teh razlogov bilo je prizivu B-ovemu ugoditi povsem ter njega oprostiti obtožbe radi prestopka zoper varnost časti

po §-u 487 k. z., odvezati tudi od povrnitve stroškov kazenskega postopanja (§ 259, št. 3, § 390 k. pr. r.)

Posledica te oprostitve je zavrnitev priziva zasebnega obtožitelja radi premajhne kazni.

Izpred državnega sodišča.

II.

Dan, ko se razglasi imenik za državnozborske volitve, se ne všteva v 8dnevni reklamacijski rok.

C. kr. državno sodišče je po javni razpravi dne 19. okt. 1901 o pritožbi de praes. 12. decembra 1900 št. 443/d. s. J. V-a, po dr. l. D-u v Celju, proti c. kr. ministrstvu za notranje stvari zaradi izpuščenja I. V-a iz volilskega imenika mestnega volilnega okraja Celje v državni zbor, spoznalo za pravo:

Z ukazom c. kr. namestnika štajerskega z dne 17. novembra 1900, št. 3580, oziroma z razsodilom c. kr. okrajnega glavarja celjskega z dne 1. novembra 1900, št. 52.452, s katero je reklamacija J. V-a de pr. 25. oktobra 1900, št. 9728, zaradi izpuščenja I. V-a iz volilskega imenika mestnega volilnega okraja celjskega bila odbita, prekršila se je v ustavi zajamčena politična pravica volitve v državni zbor.

Razlogi.

Sub pr. 25. oktobra 1900, št. 9728 vložil je J. V., tajnik južnoštajerske hranilnice v Celju, proti državnozborskemu volilskemu imeniku volilskega razreda mest in trgov mesta Celje, ker je bil izpuščen I. V., reklamacijo, v kateri je zahteval vsprejem imenovanega v volilni imenik.

Ta reklamacija J. V-a bila je z razsodilom c. kr. okrajnega glavarstva celjskega z dne 1. novembra 1900, št. 52.452 odbita, češ, da je bila prekasno vložena, ker je reklamacijski rok 8 dni že 24. oktobra potekel.

C. kr. namestništvo štajersko je z ukazom z dne 17. novembra 1900, št. 3580 odbilo tozadevni rekurz J. V-a iz razlogov izpodbijanega razsodila. Proti temu ni bil daljni rekurz več dovoljen po §-u 26 državnozborskega volilnega reda.